

Sygn. akt VIII C 1520/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę 6.662 zł

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.997,90 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i dziewięćdziesiąt groszy);
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 864,35 zł (osiemset sześćdziesiąt cztery złote i trzydzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1520/17

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2017 roku powód J. K. wytoczył przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 6.662 zł, a ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że wykupił u pozwanego wycieczkę do (...) dla dwóch osób. Zgodnie z ofertą miał zostać zakwaterowany w B. M. B. Hotel, w pokoju z balkonem, z bezpośrednim dostępem do morza, na miejscu miało również zostać zapewnione wyżywienie (all inclusive). Po przybyciu na miejsce rezydentka poinformowała go, że zostanie zakwaterowany w innym hotelu Al (...) & V., znajdującym się na uboczu osady, przy bardzo ruchliwej drodze dojazdowej. Hotel nie miał przy tym dostępu do morza, przyznany pokój nie posiadał balkonu, zaś wyżywienie było serwowane w jeszcze innym hotelu oddalonym o 800 metrów. Ponadto, w odległości 150 metrów od hotelu kwaterunkowego, znajdowało się lotnisko dla helikopterów. Z uwagi na zaistniałą sytuację zamiast wyczekiwanego urlopu był zmuszony przemieszczać się z budynku do budynku. Po złożeniu reklamacji rezydentka zaproponowała mu rekompensatę w wysokości 300 zł, którą uznał za zbyt niską. Powód wyjaśnił ponadto, że po powrocie z wycieczki wezwał pozwanego do zwrotu 60% poniesionych kosztów, czemu pozwany jednak odmówił. **(pozew k. 3-4v)**

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w części, tj. ponad kwotę 406,25 zł, a także o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Nie kontestując faktu zawarcia z powodem umowy o świadczenie usług turystycznych oraz zakwaterowania powoda w innym hotelu, aniżeli oznaczonym w umowie, pełnomocnik podniósł, że powód otrzymał zakwaterowanie w hotelu o wyższym standardzie. Jednocześnie powód mógł korzystać z plaży usytuowanej przy położonym nieopodal pięciogwiazdkowym hotelu, gdzie ponadto miał zapewnione obiady. Śniadania i kolacje były natomiast serwowane w hotelu, w którym powód przebywał. W dalszej kolejności pełnomocnik zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia wskazując, że należne powodowi odszkodowanie winno być przyznane w oparciu o tabelę frankfurcką i dotyczyć wyłącznie jego osoby. Za podstawę jego ustalenia należy przy tym przyjąć nie cenę całej usługi, a wyłącznie zakwaterowania. Koszt zakwaterowania 2 osób w B. M. B. Hotel wyniósł 3.250 zł, co daje kwotę 1.625 zł na osobę. Przyjmując odszkodowanie na poziomie 25% ceny zakwaterowania według tabeli frankfurckiej, zasadna jest zatem kwota 406,25 zł, oferowana powodowi na etapie postępowania reklamacyjnego. **(odpowiedź na pozew k. 26-29v)**

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 9 maja 2018 roku powód uzupełniająco wyjaśnił, że przez pierwsze 4 dni w hotelu, w którym został zakwaterowany, były serwowane wyłącznie śniadania, a dopiero przez następne 3 dni także kolacje. Dodał, że do hotelu został dowieziony w godzinach nocnych, wobec czego złożył skargę rezydentce następnego dnia rano. Skarga nie została spisana, a rezydentka zaoferowała rekompensatę w wysokości 85 euro, której nie przyjął. Wskazał ponadto, że na ulicach w (...) obowiązuje strój zakryty, co było dla niego i małżonki uciążliwe w trakcie przemieszczania się na plażę oraz pomiędzy hotelami. **(pismo procesowe k. 46, protokół rozprawy k. 51-52, k. 84-86v)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2017 roku powód J. K. wykupił u pozwanego usługę turystyczną, tj. wycieczkę dla 2 osób do Zjednoczonych Emiratów Arabskich, w dniach 12-20 marca 2017 roku. Zgodnie z wybraną przez powoda ofertą, osoby uczestniczące w wycieczce miały zostać zakwaterowane w hotelu (...), położonym przy plaży, w niewielkiej odległości od centrum R. al (...). Na terenie kompleksu do dyspozycji gości miały zostać oddane basen zewnętrzny z tarasem, zaplecze sportowe oraz program rozrywkowy. Hotel miał być w stanie po remoncie (w 2016 roku), zaś powód wraz z małżonką mieli dostać pokój z balkonem. Wyżywienie miało być serwowane w standardzie all inclusive. Za wykupioną usługę turystyczną powód zapłacił 6.662 zł. **(faktura VAT k. 12, wydruk oferty k. 13-14, wydruk z googlemaps k. 15, umowa o świadczenie usług turystycznych k. 34, okoliczności bezsporne)**

Po przylocie do (...) okazało się, że na skutek overbookingu powód wraz z małżonką zostali zakwaterowani w innym hotelu – Al (...), który nie był położony w bezpośrednim sąsiedztwie morza, a znajdował się w zonie hotelowej, w pewnej odległości od centrum miasta. Dodatkowo w hotelu tym początkowo serwowane były wyłącznie śniadania (przez pierwsze 4 dni), a w okresie późniejszym także kolacje (przez następne 3 dni), natomiast na obiady powód z małżonką byli zmuszeni chodzić do oddalonego o 500 metrów (ok. 6 minut spacerem) innego hotelu Al (...) & V. B. Resort. Ponadto, wbrew wykupionej ofercie, powód otrzymał pokój bez balkonu. Hotel ten posiadał natomiast wyższy standard od hotelu wykupionego przez powoda (w sąsiedztwie hotelu (...)) zlokalizowane były bowiem kluby masażu – miejsca schadzek, a standard samego hotelu był gorszy).

Hotel Al (...) usytuowany jest przy ruchliwej drodze, w odległości około 150 metrów od lądowiska dla helikopterów i w odległości około 500 metrów od hotelu Al (...) & V. B. Resort. W godzinach porannych, gdy do hoteli dowożeni są pracownicy, goście przedmiotowego hotelu mogli uskarżać się na uciążliwy hałas dobiegający od strony drogi. Aby dostać się na plażę goście hotelowi musieli przejść przez ulicę, następnie przez kompleks basenów przy hotelu Al (...) & V. B. Resort. W marcu (pobyt w okresie od 12 do 20 marca) temperatura w (...) wynosiła nie więcej niż 30 stopni. Posiłków nie można było spożywać w bikini czy mokrych kostiumach kąpielowych, a w czasie kolacji standardowo obowiązywał dress code (s. casual). Hotel Al (...) & V. B. Resort nie jest wyposażony w salę przeznaczoną dla większej liczby osób, dlatego też wszelkie spotkania z rezydentem dla gości hotelowych były organizowane w położonym nieopodal hotelu Al (...) pubie (E. Pub). **(dowód z przesłuchania powoda 01:08:10-01:12:10 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 18 października 2019 roku, zeznania świadka M. P. 00:06:54-01:04:01 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 18 października 2019 roku, wydruk**

z googlemaps k. 16, k. 17, informacja o odległości pomiędzy hotelami Al (...) & V. B. Resort zweryfikowana na G. – ok. 500 m, 6 minut)

Następnego dnia po przybyciu do hotelu powód złożył rezydentowi stosowną reklamację, a rezydent zaproponował rekompensatę w wysokości 85 euro, której powód nie przyjął. Pismem z dnia 27 marca 2017 roku J. K. złożył reklamację do Biura (...) i wezwał do zwrotu 60% uiszczonyj ceny wycieczki. W odpowiedzi pozwany wyraził ubolewanie z powodu zaistniałej sytuacji oraz zaoferował odszkodowanie w wysokości 369,41 zł (85 euro liczone według średniego kursu NBP z dnia 12 marca 2017 roku). Nie zgadzając się z proponowaną rekompensatą powód ponownie wezwał pozwanego do zwrotu 60% poniesionych kosztów pod rygorem wytoczenia powództwa. W odpowiedzi na powyższe pozwany podtrzymał pierwotne stanowisko. ***(reklamacja k. 19-19v, pismo k. 20, 22, wezwanie k. 21, okoliczności bezsporne)***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie była w sprawie podważana. Ustalenia faktyczne Sąd oparł ponadto na dowodzie z przesłuchania powoda oraz zeznaniach świadka M. P.. Depozycje świadka Sąd uznał za odpowiadające prawdzie, świadek potwierdziła twierdzenia powoda na okoliczność położenia hotelu, w którym został zakwaterowany, jak również niedogodności, których w związku z zakwaterowaniem powód wraz z małżonką musieli doświadczać.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie bez wątpienia zachodził przypadek nienależytego wykonania umowy o świadczenie usług turystycznych. Zgodnie z przepisem art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych, w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy o świadczenie usługi turystycznej oraz w okresie trwania imprezy (t.j. Dz. U. 2016, poz. 187 – wersja obowiązująca od 26 listopada 2016 roku do 17 sierpnia 2017 roku), organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: 1) działaniem lub zaniechaniem klienta, 2) działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo 3) siłą wyższą. Jak przyjmuje się w orzecznictwie i piśmiennictwie, powołany przepis przewiduje odpowiedzialność nie tylko za szkodę majątkową, ale także niemajątkową (krzywdę) związaną z utratą przyjemności i komfortu podróży oraz pobytu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 roku, III CZP 79/10, OSNC 2011/4/41, orzeczenie TS w Luksemburgu z dnia 12 marca 2002 roku w sprawie Simone Leitner v. TUI Deutschland GmbH & Co. KG, C-168/00, ECR 2002, t. 3A, s. I-02631; M. Ciemiński, Odszkodowanie za szkodę niemajątkową w ramach odpowiedzialności ex contractu, el./LEX, 9.4; M. Nesterowicz, Prawo turystyczne, Warszawa 2009, s. 97 i n.). Obowiązek naprawienia szkody, w tym szkody niemajątkowej, w przypadku nienależytego wykonania umowy o usługi turystyczne wynika z art. 11a ustawy bez potrzeby powoływania się dodatkowo na treść art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i wykazywania naruszenia dobra osobistego, ani na treść art. 471 k.c. w zw. z art. 11 ustawy. Niewątpliwie bowiem odpowiedzialność organizatora nie jest zależna od winy i to nawet objętej domniemaniem z art. 471 k.c. Nie ulega kwestii, że zapewnienie usługi o odpowiednim standardzie należy do istoty umowy o usługi turystyczne, a nienależyte wykonanie umowy w tym zakresie może być przyczyną powstania szkody majątkowej, jak i krzywdy.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 pkt 2 i 4 oraz ust. 2 ustawy, organizator turystyki lub pośrednik turystyczny, który proponuje klientom imprezy turystyczne lub usługi turystyczne, udostępniając im odpowiednie informacje pisemne, a w szczególności broszury, foldery, katalogi, jest obowiązany wskazać w tych materiałach w sposób dokładny i zrozumiały m.in. miejsce pobytu, położenie, rodzaj i kategorię obiektu zakwaterowania, według przepisów kraju pobytu. Jeżeli umowa zawarta z klientem nie zawiera odmiennych postanowień, to odpowiednie wskazania zawarte w informacjach pisemnych, stają się elementem umowy. Z kolei stosownie do treści przepisu art. 14 ust. 2 pkt 4 lit b ustawy, sama umowa o świadczenie usług turystycznych powinna określać również położenie, rodzaj i kategorię

obiektu hotelarskiego zgodnie z przepisami kraju pobytu lub opis wyposażenia obiektów niezaliczanych do rodzajów i kategorii.

Zgodnie z art. 16b ust. 1 i 3-5 ustawy, jeżeli w trakcie imprezy turystycznej klient stwierdza wadliwe wykonywanie umowy, powinien niezwłocznie zawiadomić o tym wykonawcę usługi oraz organizatora turystyki, w sposób odpowiedni dla rodzaju usługi. Niezależnie od zawiadomienia, klient może złożyć organizatorowi turystyki reklamację zawierającą wskazanie uchybienia w sposobie wykonania umowy oraz określenie swojego żądania, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia zakończenia imprezy. W wypadku odmowy uwzględnienia reklamacji organizator turystyki jest obowiązany szczegółowo uzasadnić na piśmie przyczyny odmowy. Jeżeli organizator turystyki nie ustosunkuje się na piśmie do reklamacji, złożonej zgodnie z ust. 3, w terminie 30 dni od dnia jej złożenia, a w razie reklamacji złożonej w trakcie trwania imprezy turystycznej w terminie 30 dni od dnia zakończenia imprezy turystycznej, uważa się, że uznał reklamację za uzasadnioną.

W przedmiotowej sprawie fakt zakwaterowania powoda i jego żony w hotelu innym niż zarezerwowany, a także brak bezpośredniego dostępu do plaży były bezsporne. Bezsporne pozostawało także złożenie przez powoda stosownej reklamacji, która nie została uznana przez pozwanego.

Zarzuty dotyczące innych niedogodności, zwłaszcza w postaci hałasu (lądujące helikoptery) i ruchliwej drogi (w tym pracownicy hotelowi dowożeni do pracy) należało uznać za udowodnione w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zatem za uzasadnione. Z powyższymi wadami wiązała się oczywiście także konieczność przemieszczania na posiłek do innego hotelu oddalonego o około 500 metrów przy ruchliwej drodze i konieczność przemieszczania na plażę, skoro hotel, w którym zakwaterowano powoda nie był bezpośrednio położony przy plaży, zatem te dalsze niedogodności nie były odrębnie kwalifikowane. Sama wadliwość w postaci braku balkonu nie była także odrębnie kwalifikowana i została ujęta w ramach wady w postaci zakwaterowania w innym obiekcie niż zarezerwowany, z którego to tytułu przyznano powodowi maksymalną możliwą rekompensatę. Zarzuty powoda zostały także pośrednio potwierdzone przez przesłuchanego w sprawie świadka – rezydenta. Sądowi nie umknęła przy tym okoliczność, że powód i jego żona wskutek overbookingu nie zostali umieszczeni w hotelu o gorszym standardzie i choć wprawdzie był to hotel inny niż objęty rezerwacją, położony w rejonie ruchliwej drogi i lądowiska dla helikopterów, jednak nie był on położony w rejonie klubów masażu, których sąsiedztwo z relacji rezydenta było w istocie dla innych klientów biura uciążliwe (rezydent zorientowany w standardzie i położeniu obu hoteli uznał, że z takiego przekwaterowania ucieszyliby się, co biorąc pod uwagę treść zeznań świadka zostało uznane za rzetelne i w konsekwencji wiarygodne).

Powyższe wady uzasadniały przyznanie powodowi odpowiedniej, utrzymanej w rozsądnych granicach, rekompensaty w związku z nienależytą realizacją części zorganizowanej usługi turystycznej. Wysokość świadczenia odszkodowawczego w podobnych przypadkach, zwłaszcza w praktyce sądów państw członkowskich Unii Europejskiej, jest ustalana z odwołaniem się do Tabeli Frankfurckiej. Tabela ta jest orzeczeniem Izby Cywilnej niemieckiego Sądu Krajowego we F., który dostrzegając konieczność ujednoczenia orzecznictwa w zakresie odpowiedzialności organizatorów turystyki w przypadku umowy o podróż, wskazał wady podróży i procentowe wysokości odszkodowania, jakie powinien otrzymać turysta. Podkreślić należy, że Izba ta usystematyzowała orzecznictwo sądowe, wprowadzając Tabelę F. celem ułatwienia obliczania wysokości dochodzonego roszczenia. Warto zwrócić uwagę, iż wymieniona wyżej tabela posłużyła jako wzorzec do rozstrzygania sporów pomiędzy biurami podróży a klientami w Niemczech. Przyjęło się, choć nieformalnie, iż jest ona głównym wskaźnikiem pomocnym do obliczania wysokości odszkodowania oczekiwanego wynagrodzenia szkody poniesionej w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem usługi turystycznej. Przy czym trzeba zastrzec, iż tabela ma charakter jedynie pomocniczy, nie można jej traktować jako wiążącej, ale jako instrument wynikający z pewnego doświadczenia. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż tabela frankfurcka, mimo że nie została oficjalnie wdrożona do polskiego ustawodawstwa, często jest powoływana w orzecznictwie sądów polskich. W Polsce została uznana w 2003 roku przez UOKiK za podstawę do rozstrzygania sporów między biurami podróży a klientami i stała się prawem zwyczajowym. Tabela jest również punktem odniesienia dla organizatorów turystyki, którzy otrzymują pisma reklamacyjne, w których strona obiektywnie powołuje się na oszacowane wartości dochodzonych roszczeń. W ten sposób podmiot odpowiedzialny za jakość usług turystycznych oraz realizację postanowień umownych trafnie może

ocenić zasadność dochodzonego odszkodowania, a tym samym ustalić jego wypłatę i zakończyć spór jeszcze przed wytoczeniem powództwa bądź realnie zweryfikować szanse na wygraną, jeżeli doszłoby do dochodzenia roszczenia przez poszkodowaną stronę przed sądem. Tabela frankfurcka wpływa zatem na większą przejrzystość# w oszacowaniu ryzyka procesowego. Sama tabela frankfurcka jest dokumentem podzielonym na cztery główne działy, w których wyliczone zostały niedogodności związane z noclegiem (dział I), wyżywieniem (dział II), transportem (dział IV) oraz z pozostałymi typowymi rozbieżnościami z ofertą, jakie są spotykane w roszczeniach klientów (dział III).

Przykładowo naruszenie w postaci różnicy w odniesieniu do zarezerwowanego obiektu może powodować obniżkę ceny wycieczki od 10 do 25%. Wskazana w tabeli lista wad jest zbiorem najczęstszych przypadków, z którymi spotykają się niezadowoleni turyści. Jak zostało wskazane powyżej, lista ta nie tworzy katalogu zamkniętego. Oprócz wskazanych działów turyści mogą również reklamować inne usługi bądź kwestie związane z zakwaterowaniem. Zakres roszczeń może być więc uzupełniony o inne, np. brak polskiego rezydenta uczestniczącego w transferze z lotniska do hotelu, brak czystych ręczników i pościeli lub niedziałająca winda.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, oceniając całokształt okoliczności sprawy uznał, że nieprawidłowa realizacja usługi winna być sprowadzona do wadliwości związanych z: zakwaterowaniem w innym hotelu niż zarezerwowany (w tym brak balkonu, ale nie gorszy standard) - 25% ceny, brakiem bezpośredniego dostępu do plaży, różnicą w miejscowym położeniu (w tym konieczność przemieszczania się) - 10% ceny i uciążliwym sąsiedztwem – hałasem, ruchliwą drogą i koniecznością przemieszczania się - 10% ceny.

Z oczywistych względów wadliwości te nie mogą skutkować zwrotem ceny całej imprezy, ponieważ roszczenie takie nie odpowiada rzeczywistemu rozmiarowi utraty komfortu wypoczynku. Z tej przyczyny uznać należało, że świadczenie odszkodowawcze winno obejmować 45% ceny wycieczki. Co istotne, Sąd nie znalazł podstaw do analizy, jaką część całkowitej ceny wycieczki stanowiły koszty pobytu w hotelu. Niewątpliwie umowa o imprezę turystyczną została zawarta przez strony jako pewien pakiet usług, a powód miał możliwość poznać jedynie jego całkowitą cenę, a nie jej poszczególne składniki. Powód nie wykazał zaistnienia innego rodzaju uchybień w zakresie organizacji innych części imprezy turystycznej.

Odwołując się pomocniczo do wskazań zawartych w Tabeli Frankfurckiej, a także stosując per analogiam przepis art. 322 k.p.c., Sąd uznał, że cena usługi ujmowanej jako całość (pakiet) winna zostać obniżona o 45%, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.997,90 zł. Powództwo w pozostałej części podlegało więc oddaleniu, jako wygórowane i nieuzasadnione.

Zaznaczyć przy tym należy, że wytaczając powództwo o zwrot całej ceny usługi turystycznej powód winien liczyć się z tym, że jego roszczenie jest z całą pewnością wygórowane, skoro znaczna część usługi została wykonana zgodnie z umową. Na etapie przedsądowym powód kierował do pozwanego zresztą roszczenie o zwrot 60% ceny, a następnie jak sam wskazał w przedsądowym wezwaniu do zapłaty „w przypadku odmowy kieruję sprawę na drogę sądową z żądaniem 100% poniesionych kosztów wycieczki”, wiążąc wysokość dochodzonego ostatecznie roszczenie wyłącznie z faktem braku zadośćuczynienia jego roszczeniu na drodze przedsądowej, nie zaś z rzeczywistą wysokością odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy przez pozwanego.

W związku z powyższym, Sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia o kosztach procesu na innej podstawie, niż wynikająca z przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w 45% (z dochodzonej kwoty 6.662 zł zasądzeniu podlegało 2.997,90 zł). Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 300 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu 250 zł i 50 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia tłumacza przysięgłego. Z kolei koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 1.817 zł i obejmowały: opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, według brzmienia na datę wniesienia pozwu (Dz.U. 2016, poz. 1668). Całość poniesionych przez strony kosztów procesu wyniosła zatem 2.117 zł. Powód wygrał spór w 45%, a przegrał w 55%. Powód winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 1.164,35 zł (55% kwoty ogólnej), a pozwany 952,65 zł (45% kwoty ogólnej). Mając na uwadze powyższe, a także biorąc pod uwagę koszty

procesu poniesione przez strony, należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 864,35 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strony powinny ponieść.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.